

Arrest

nr. 237 002 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 197 930 van 12 januari 2018.

In het kader van hun huidig volgend verzoek stelt de Raad vast dat verzoekers zich steunen op de vervolgingsfeiten zoals aangevoerd in het kader van hun eerste verzoek, namelijk problemen met de Badr militie, maar heden de oorzaak van de aanslagen plots wijzigen. Een oorzaak die volgens verzoekers verklaringen initieel te maken had met de algemene veiligheidssituatie en een corruptiezaak, terwijl verzoeker nu stelt dat de aanslagen gelinkt waren aan het voormalig profiel van zijn vader. Verzoekster voert verder nog persoonlijke problemen aan, namelijk problemen met haar familie.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: twee originele medische verslagen van zijn vader, een originele eigendomsakte van het huis, een originele verkoopakte, een origineel onderzoek dossier inzake de ontvoering van verzoekers vader, een originele klacht tegen de Badr militie in verband met de gebeurtenissen van 2013, een originele verblijfskaart van verzoekers vader in Koerdistan (2018), een USB-stick, een originele verzendingsenveloppe van DHL, een kopie van de rantsoenkaart van verzoekers vader (2010-2011), een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van hun kinderen, een kopie van Turkse documenten op naam van verzoekers vader, een kopie van de identiteitskaart van verzoekers vader, een vertaling in het Frans van een aantal documenten en medische documenten in verband met verzoekers psychische en fysische gezondheid opgesteld in België.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers hun verklaringen en nieuw neergelegde documenten de eerder gedane vaststellingen omtrent hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanbrengen ter weerlegging of ontkrachting van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In de mate verzoekers voorhouden dat zij met het neerleggen van de verkoopakte anno 2013 enkel het werk van verzoekers vader in het immokantoor willen aantonen, merkt de Raad vooreerst op dat dit gegeven op zich niet ter discussie stond/staat. Verzoekers vermogen met dit verweer geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader lid was van de Baath partij tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003, (ii) de vrijwillige terugkeer van verzoekers vader naar Irak de stelling dat heel zijn familie wordt geviseerd omwille van zijn vroeger profiel verder ondermijnt, en (iii) verzoekers vader, die toch actief was in de immobiliënsector, wel een creatievere oplossing zou gevonden hebben om het huis te verkopen in plaats van zelf terug te keren naar Irak als er daadwerkelijk in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat het CGVS, in het algemeen, een zeer oppervlakkig onderzoek van de neergelegde documenten heeft gevoerd. In het deel motivering somt het CGVS zelfs niet de verschillende documenten die neergelegd werden op, waaruit geen zekerheid bestaat rond het feit dat het CGVS al die elementen wel heeft onderzocht. Er is verder niets terug te vinden over de video met betrekking tot de medische behandeling van verzoekers vader (en waaruit blijkt dat hij mishandeld werd) vermeld in verzoekers verklaring (vraag 17).

Verwerende partij antwoordt in de verweernota vooreerst dat in het feitenrelaas, onder meer, een opsomming wordt gegeven van alle door verzoekers bijgebrachte stukken. Zo wordt een opsomming gegeven van de nieuwe documenten die in het kader van hun huidig verzoek werden neergelegd, waarbij melding gemaakt wordt van onder andere een USB-stick. Uit verzoekers 'Verklaring volgend verzoek' van 11 juli 2019 (vraag 17) blijkt dat voormelde USB-stick foto's van verzoekers vader, foto's van zijn identiteitskaart en een video over zijn medische behandeling thuis zou bevatten (administratief dossier, stuk 7). Verwerende partij merkt in de verweernota terecht op dat "videobeelden en -fragmenten in het algemeen, en zo ook dus de door verzoekende partij aangebrachte beelden, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Video's kunnen met gemonteerde en bewerkte beelden worden samengesteld en er kan dus niet kan worden uitgesloten dat dergelijke beeldopnames gemanipuleerd worden. Aan voorgelegde documenten kan daarenboven slechts bewijswaarde worden toegekend – zoals eveneens in de bestreden beslissingen wordt gesteld – wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de door verzoekende partijen bijgebrachte video kan derhalve sowieso geen bewijswaarde worden toegekend (RvV, nr. 204 019 van 18 mei 2018; RvV, nr. 189 621 van 11 juli 2017). Overigens merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partijen er niet in slaagden het CGVS er van te overtuigen dat verzoekers vader bij zijn terugkeer naar Irak het slachtoffer werd van ontvoering en mishandeling door de Badr militie om redenen die in de bestreden beslissingen worden toegelicht. Een video over verzoekers vaders medische behandeling thuis doet hieraan geen afbreuk nu uit de beelden niet met zekerheid kan afgeleid worden in welke omstandigheden, door wie en wanneer verzoekers vader zijn verwondingen zou opgelopen hebben. Bijgevolg kan de video de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet herstellen."

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten dit in hun verzoekschrift niet waardoor dit motief onverminderd overeind blijft.

Waar verzoekers aanvoeren dat er in hun hoofde wel degelijk persoonlijke omstandigheden zijn die een verhoogd risico met zich meebrengen en wijzen op hun soennitische origine, de psychologische problemen van verzoeker ten gevolge van de traumatische ervaring die hij heeft opgedaan in het verleden en de afwezigheid van andere familieleden, wijst verweerder in de verweernota er terecht op dat, hoewel deze ervaringen ongetwijfeld een grote impact op de weerbaarheid van verzoekers hebben en zij aan de hand van diverse medische attesten staven dat verzoeker hiervoor uiteindelijk dan toch de stap heeft gezet naar psychologische hulp, uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat zijn psychologische problemen eveneens te maken hebben met de onzekerheid van zijn verblijfssituatie in België en de moeilijke omstandigheden in het opvangcentrum en uit de neergelegde attesten tevens blijkt dat verzoeker zijn psychische problemen eveneens linkt aan de door het CGVS als ongeloofwaardig beoordeelde beweerde ontvoering en mishandeling van zijn vader. Uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt overigens niet dat verzoeker zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoekers aldus verwijzen naar verzoekers PTSD als persoonlijke omstandigheid, treedt de Raad verweerder bij waar deze stelt dat rekening houdend met de in de bestreden beslissing beschreven veiligheidssituatie in Bagdad, verzoekers niet aantonen dat verzoekers toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze stad. Voormelde persoonlijke omstandigheden tonen niet aan dat verzoekers in de stad Bagdad niet de mogelijkheden zouden hebben om zich, gelet op verzoekers lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen; of dat zij niet volledig in staat zouden zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Verzoekers tonen niet aan dat zij in vergelijking met andere burgers in de stad Bagdad over minder weerbaarheid beschikken om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Temeer nu verzoekers – in tegenstelling tot hetgeen zij in hun verzoekschrift beweren – wel kunnen rekenen op steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar Bagdad. Zo heeft verzoeker nog contact met zijn zus, die getrouwd is en in Bagdad verblijft. Hiernaast dient er op gewezen dat verzoekers oom ook is teruggekeerd naar Irak, meer bepaald naar Bagdad. Dat verzoekers bij terugkeer niet zouden kunnen rekenen op een netwerk maken zij dan ook geenszins aannemelijk.

Wat betreft verzoekers hun soennitische achtergrond, werd in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming reeds vermeld dat, hoewel de sjiiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, niet blijkt dat soennieten in Bagdad het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Het enkele gegeven dat verzoekers soenniet zijn, is op zich dus niet voldoende om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoekers dienen ook wat dit aspect betreft aldus in concreto aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst – al dan niet omwille van het profiel als soenniet – problemen dreigen te ondervinden. Blijkens het voorgaande, kan de dubbele aanslag waarvan verzoeker en diens broer in 2013 slachtoffer werden, daarbij niet worden aanzien als concrete aanwijzing voor het bestaan van een risico in hoofde van verzoekers. Aldus zijn er in hoofde van verzoekers geen concrete aanwijzingen dat zij omwille van hun soennitische geloofsovertuiging specifiek wordt geviséerd en derhalve een verhoogd risico lopen.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de

beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 25 mei 2020 onderstrepen verzoekende partijen de psychische kwetsbaarheid van verzoeker die volgens hen tot gevolg heeft dat zij in vergelijking met andere burgers van de stad Bagdad een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekende partijen voegen bij hun pleitnota een medisch rapport opgemaakt door de vzw Constats op 31 oktober 2019 waaruit blijkt dat verzoeker aan verschillende fysieke letsels en klachten lijdt als gevolg van de gebeurtenissen in Irak. Tevens, zo vervolgen verzoekende partijen, stelde de arts verschillende psychologische aandoeningen vast, namelijk de aanwezigheid van PTSD (posttraumatische stresssyndroom), een angststoornis en een depressie. Daarnaast verklaarde verzoeker ook alle vormen van sociaal contact te vermijden: hij wil er niet met anderen over praten en verklaart dat *"het lijkt alsof ze in een andere wereld leven"*. Bij het spreken over de eventuele terugkeer naar Irak, heeft dit gezorgd voor een onderdompeling van stress omdat hij vreest voor een verergering van zijn psychologische toestand in geval van terugkeer. Ook lijdt verzoeker aan nachtmerries over zijn overleden broer. Verzoekende partijen geven voorts aan dat de arts vaststelde dat de psychische problemen effectief te linken zijn aan zijn specifieke en persoonlijke gebeurtenissen in Irak (de explosie, dood van zijn broer) en in zijn conclusie aan het rapport toevoegt dat een bepaalde vorm van psychotherapie nodig is om zijn mentale gezondheidstoestand te verbeteren, dit in combinatie met antidepressiva.

Verder voeren verzoekende partijen aan dat EASO in 2019 de precare geestelijke gezondheidssituatie in Irak vaststelde en argumenten als volgt: *"Er is een grote behoefte aan geestelijke gezondheidszorg, maar deze kan niet vervuld worden doordat de vraag groter is dan het aanbod. Uitdagingen voor het geestelijke gezondheidssysteem in Irak zijn onder meer de slechte infrastructuur, het tekort aan geneesheren en de moeilijke bereikbaarheid. Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker over de nodige hulp zou beschikken in geval van terugkeer naar Irak."*

Ook betogen verzoekende partijen onder verwijzing naar de EASO "Country guidance: Iraq" van juni 2019 (p. 90) dat er de dag van vandaag nog steeds een stigma heerst rond dit thema en stellen *"Verzoeker verklaarde in dit verband dat geestelijke gezondheidszorg in Irak zo goed als onmogelijk is, gezien een bezoek bij de psycholoog daar gelijk staat aan 'gek zijn' en dit etiket iemand heel zijn leven achtervolgt. Door de negatieve visie op psychologen is het waarschijnlijk dat verzoeker geen nodige hulp (namelijk therapie) zal kunnen of durven krijgen, laat staan dat hij aan de nodige medicijnen zou geraken."*

Verzoekende partijen onderlijnen dat verzoeker nog steeds ernstige psychologische nawerkingen ondervindt als gevolg van de aanslag, die volgens het medisch verslag in geval van terugkeer aanzienlijk zouden verergeren, zodat er een ernstig risico bestaat dat hij het slachtoffer wordt van een psychische decompensatie (zie pp. 10 en 11 verslag van Constats). Zij betogen dat in geval van psychische decompensatie verzoeker vermoedelijk niet meer in staat zal zijn de veiligheidssituatie naar behoren in te schatten, noch de nodige stappen te kunnen ondernemen om zichzelf te beschermen noch de angst ten gevolge van de verslechterde veiligheidssituatie te kunnen verdragen waardoor hij duidelijk meer risico loopt in vergelijking met andere burgers in de stad Bagdad.

Verder hernemen verzoekende partijen dat hun kinderen meer risico lopen dan andere kinderen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld daar hun vader, omwille van zijn psychische kwetsbaarheid en een mogelijke psychische decompensatie, niet in staat zal zijn hen te beschermen in die onveilige omgeving. Hierbij benadrukken verzoekende partijen nogmaals dat hun twee oudste kinderen slechts 1 à 2 jaar in Irak geleefd hebben en hun jongste zelfs in België geboren is. Zij hernemen dat hun kinderen de gevaren van het land niet kennen en niet de reflexen hebben ontwikkeld die kinderen die altijd in een gewelddadige omgeving hebben geëvolueerd vermoedelijk wel ontwikkeld hebben. Als gevolg hebben zij een grotere behoefte omkaderd te worden door ouders die hen degelijk kunnen beschermen. Aangezien de psychische toestand van verzoeker menen verzoekende partijen dat hij niet in staat zal zijn hun kinderen te beschermen waardoor zij in vergelijking met andere Bagdadi kinderen een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.2. Het bij de pleitnota gevoegde medisch rapport van 31 oktober 2019 vermag de eerder gedane beoordeling van de Raad omtrent de medische en psychische problematiek van verzoeker niet in een ander daglicht te plaatsen. Dit nieuw attest bevestigt de psychische problemen van verzoeker (namelijk de aanwezigheid van PTSD, een angststoornis en een depressie), dat hij psychologische begeleiding krijgt, en dat hij medicatie krijgt. Tevens blijkt dat verzoeker aan verschillende fysieke letsels en klachten lijdt als gevolg van de gebeurtenissen in Irak.

Zo blijkt uit lichamelijk onderzoek dat de littekens op het lichaam van verzoeker te wijten zijn aan, naast chirurgische ingrepen en een val tijdens de kindertijd, scherven ten gevolge van een bomexplosie. Dat verzoeker zowel psychische als fysieke letsels kent ten gevolge van de bomaanslagen in 2006 en 2013 en waarbij zijn broer oom het leven kwam, wordt noch door het CGVS als de Raad betwist. Echter dient benadrukt dat er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde oorzaak van deze aanslagen.

Waar verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek nu plots wel stelt dat zijn familie gevisieerd werd omwille van de activiteiten die zijn vader voor de Baath partij verrichtte en zijn lidmaatschap bij een shubah in el Hamza en hij dit keer de dood van zijn broer W. in 2006 en de aanslag waarbij hij gewond raakte in 2013 hier aan toe schrijft, komen zijn verklaringen niet overeen met deze afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek waar hij met betrekking tot de aanslag van 2006 verklaarde dat deze te wijten was aan de algemene sektarische spanningen en dus niet doelgericht was. Verzoekende partijen waren luidens zijn toenmalige verklaringen bovendien nog jarenlang in Irak gebleven en zetten hun alledaagse leven verder. Ook de dubbele aanslag van 2013 bleek naar het oordeel van het CGVS als de Raad in zijn arrest nr. 197 930 van 12 januari 2018, gezien het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas, evenmin doelgericht en niet specifiek gericht tegen verzoeker en zijn familie.

Dat verzoeker nu de oorzaak van de aanslagen plots wijzigt, een oorzaak die volgens zijn verklaringen initieel te maken had met de algemene veiligheidssituatie en een corruptiezaak, terwijl hij nu stelt dat de aanslagen gelinkt waren aan het voormalig profiel van zijn vader, kan om redenen zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking, niet worden gevolgd. Verzoekende partijen formuleren in de pleitnota hierop geen repliek en gaan dan ook in het geheel niet in op de dienaangaande in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking van 2 april 2020 gedane vaststellingen.

In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoekers asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de door hem voorgehouden vervolging zou kunnen aantonen. Hierbij benadrukt de Raad dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen en fysieke letsels.

Uit het attest blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand van verzoeker eventueel een invloed op zijn verklaringen zouden kunnen hebben, noch dat deze van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek. Uit zowel de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud ten tijde van zijn eerste verzoek als uit zijn verklaringen afgelegd voor de DVZ in het kader van zijn huidige volgend verzoek, blijkt bovendien dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten.

Waar blijkens het verslag de psychologische problemen van verzoeker in geval van terugkeer aanzienlijk zouden verergeren, zodat er een ernstig risico bestaat dat hij het slachtoffer wordt van een psychische decompensatie, wijst de Raad erop dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. Verzoekende partijen tonen met een loutere verwijzing naar het EASO rapport van juni 2019 betreffende geestelijke gezondheidszorg in Irak evenmin aan dat verzoeker in Irak, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, te weten zijn nationaliteit, ras, politieke of religieuze overtuiging of omwille van het toebehoren tot een bepaalde sociale groep, behandeling zou worden ontzegd voor zijn psychische problemen.

Verzoekende partijen voeren in hun pleitnota onder verwijzing naar het EASO rapport van juni 2019 aan dat er de dag van vandaag nog steeds een stigma heerst rond dit thema en dat *“door de negatieve visie op psychologen (...) het waarschijnlijk [is] dat verzoeker geen nodige hulp (namelijk therapie) zal kunnen of durven krijgen, laat staan dat hij aan de nodige medicijnen zou geraken*. Dient echter te worden onderlijnd dat verzoeker, die psychische problemen kent (PTSD, angststoornis, depressie), niet kan gelijkgesteld worden met personen die een mentale en/of fysieke handicap kennen en waarvan voormeld EASO rapport stelt dat deze mogelijks gestigmatiseerd worden. Bovendien wordt in dit rapport benadrukt dat niet alle individuen onder dit profiel het risico lopen dermate gediscrimineerd te worden dat er gewag gemaakt kan worden van vervolging, maar dat een individuele beoordeling noodzakelijk is waarbij rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden die van invloed zijn op het risico, zoals leeftijd, aard en zichtbaarheid van de mentale of fysieke handicap, enz. (EASO *“Country Guidance: Iraq Guidance note and common analysis”* van juni 2019, p. 90).

Uit niets blijkt noch tonen verzoekende partijen concreet aan dat verzoeker onder voormeld profiel valt noch dat hij *“door de negatieve visie op psychologen (...) het waarschijnlijk [is] dat verzoeker geen nodige hulp (namelijk therapie) zal kunnen of durven krijgen, laat staan dat hij aan de nodige medicijnen zou geraken”*.

Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door hem ingeroepen psychische problemen dient verzoeker zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er in hun hoofde wel degelijk persoonlijke omstandigheden zijn die een verhoogd risico met zich meebrengen, herneemt de Raad dat hoewel de psychologische problemen van verzoeker ten gevolge van de traumatische ervaring die hij heeft opgedaan in het verleden en de afwezigheid van andere familieleden ongetwijfeld een grote impact hebben op de weerbaarheid van verzoekende partijen, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn psychologische problemen eveneens te maken hebben met de onzekerheid van zijn verblijfssituatie in België en de moeilijke omstandigheden in het opvangcentrum en uit de neergelegde attesten tevens blijkt dat verzoeker zijn psychische problemen eveneens linkt aan de door het CGVS als ongeloofwaardig beoordeelde beweerde ontvoering en mishandeling van zijn vader. Uit de door verzoeker neergelegde stukken blijkt overigens niet dat verzoeker zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoekende partijen aldus verwijzen naar verzoekers PTSD als persoonlijke omstandigheid, blijft de Raad verweerder bijtreden waar deze in de verweernota stelt dat rekening houdend met de in de bestreden beslissing beschreven veiligheidssituatie in Bagdad, verzoekende partijen niet aantonen dat verzoekers toestand een verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin met zich meebrengt in deze stad. Voormelde persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker tonen niet aan dat verzoeker noch zijn echtgenote, i.e. verzoekster, die geen dergelijke psychische problematiek kent, in de stad Bagdad niet de mogelijkheden zouden hebben om zich samen met hun kinderen, gelet op verzoekers lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen en om hun kinderen te beschermen; of dat zij niet volledig in staat zouden zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich evenals hun kinderen daardoor bloot stellen aan de risico's van willekeurig geweld. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij en hun kinderen in vergelijking met andere burgers in de stad Bagdad over minder weerbaarheid beschikken om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Temeer nu verzoekende partijen – in tegenstelling tot hetgeen zij in hun verzoekschrift beweren – wel kunnen rekenen op steun van een familiaal netwerk bij een terugkeer naar Bagdad. Zo heeft verzoeker nog contact met zijn zus, die getrouwd is en in Bagdad verblijft. Hiernaast dient erop gewezen dat verzoekers oom ook is teruggekeerd naar Irak, meer bepaald naar Bagdad. Dat verzoekende partijen bij terugkeer niet zouden kunnen rekenen op een netwerk maken zij dan ook geenszins aannemelijk. Dat hun kinderen niet lang of zelfs helemaal niet in Irak verbleven hebben, doet aan voorgaande geen afbreuk.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS